

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, uzasadnienie)

SSN Tomasz Demendecki (sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie ze skargi Ministra Sprawiedliwości
na uchwałę nr [...]8/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018
r. w sprawie odwołania adw. S. Z. z funkcji Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów
Okręgowej Rady Adwokackiej w W.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 20 kwietnia 2022 r.,

umarza postępowanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w W. (dalej również: ORA) nr [...]2/[...] z dnia 27 kwietnia 2016 r., dokonano wyboru Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów w osobie adw. S. Z..

W Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 633 ukazało się obwieszczenie Prezydenta RP z dnia 24 maja 2018 r. nr [...] o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym, w tym 20 stanowiskach w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych.

W dniu 22 sierpnia 2018 r. Okręgowa Rada Adwokacka w W. w głosowaniu tajnym, na podstawie § 1 ust. 2 Regulaminu w sprawie zakresu działania oraz zasad wynagradzania wizytatorów (uchwała Nr 27/2011 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 16 września 2011 r. ze zm.; t.j. - Obwieszczenie Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 26 września 2017 r.) w zw. z art. 43 ust. 1

zdanie drugie *a contrario* i art. 45 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (t.j. na dzień wydania uchwały Dz. U. z 2018 r., poz. 1184 ze zm.; dalej: ustawa - Prawo o adwokaturze) odwołała adw. S. Z. z funkcji Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów Okręgowej Rady Adwokackiej w W..

Odwołanie od tej uchwały adw. S. Z. złożył do Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej za pośrednictwem Okręgowej Rady Adwokackiej w W. - w dniu 6 września 2018 r. oraz do Ministra Sprawiedliwości - w dniu 11 września 2018 r. Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej w W., uchwałą z dnia 6 listopada 2018 r., stwierdziło niedopuszczalność odwołania od uchwały nr [...]8/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r.

Pismem z dnia 7 grudnia 2018 r. Minister Sprawiedliwości, działając na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy - Prawo o adwokaturze, zaskarżył uchwałę nr [...]8/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r. w sprawie odwołania adw. S. Z. z funkcji Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów Okręgowej Rady Adwokackiej w W., doręczoną Ministrowi Sprawiedliwości w dniu 11 września 2018 r., zarzucając rażącą niezgodność uchwały z prawem, tj.: z art. 65 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 31 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. na dzień wniesienia pisma: Dz.U. z 2019 r., poz. 825) poprzez uznanie, że adw. S. Z. kandydując do Sądu Najwyższego nie może i nie powinien pełnić funkcji w samorządzie zawodowym, poprzez naruszanie prawa skarżącego do swobodnego wyboru zawodu i wykonywanej pracy, oraz z art. 54 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, poprzez naruszenie wolności słowa - czyli prawa do głoszenia własnych poglądów, polegającego na uznaniu, że członek organu kolegialnego jest zobowiązany do wyrażania poglądów nie pozostających w sprzeczności z oficjalnym stanowiskiem organów adwokatury, i wniósł o jej uchylenie w całości, jako rażąco sprzecznej z prawem.

Uchwałą nr [...]5/[...] z dnia 22 stycznia 2019 r. Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, działając na podstawie art. 60 w zw. z art. 59 ust. 3 ustawy - Prawo o adwokaturze (w brzmieniu obowiązującym na dzień 9 maja 2018 r.), w zw. z § 52 Regulaminu w sprawie zakresu działania oraz zasad wynagradzania wizytatorów (uchwała nr 27/201 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 17 września 2011 r. ze zmianami wprowadzonymi uchwałą nr 8/2014 Naczelnej Rady Adwokackiej

z dnia 15 stycznia 2014 r. oraz uchwałą nr 27/2017 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 16 września 2017 r.), uchyliło uchwałę nr [...]2[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wyboru adw. S. Z. na Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów Okręgowej Rady Adwokackiej w W. oraz uchwałę nr [...]8[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r. w sprawie odwołania adw. S. Z. z funkcji Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów Okręgowej Rady Adwokackiej w W..

Wnioskiem z dnia 31 stycznia 2019 r. Wicedziekan Okręgowej Rady Adwokackiej w W. zwrócił się do Sądu Najwyższego o umorzenie postępowania w sprawie zawisłej przez Sądem Najwyższym pod sygn. I NO 55/18 z powodu uchylenia zaskarżonej uchwały nr [...]8[...] z dnia 22 sierpnia 2018 r. w sprawie odwołania adw. S. Z. z funkcji Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów Okręgowej Rady Adwokackiej w W. i poprzedzającej ją uchwały nr [...]2[...] z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wyboru adw. S. Z. na Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów Okręgowej Rady Adwokackiej w W..

W odpowiedzi na powyższe, Minister Sprawiedliwości pismem z 20 lutego 2019 r. wniósł o oddalenie wniosku o umorzenie postępowania oraz o rozstrzygnięcie merytoryczne sprawy, w szczególności zajęcie stanowiska, co do kwestii sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem.

W piśmie z dnia 20 marca 2019 r. Okręgowa Rada Adwokacka w W. zwróciła się o wyłączenie od rozpoznania niniejszej sprawy sędziów Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego:

- 1) A. T. B.,
- 2) L. B.,
- 3) D. C.,
- 4) T. D.,
- 5) M. Z. D.,
- 6) P. S. K.,
- 7) J. B. L.,
- 8) M. Ł.,
- 9) O. D. N.,
- 10) J. D. N.,

- 11) A. J. R.,
- 12) M. S.,
- 13) M. M. S.,
- 14) E. L. S.,
- 15) A. S.,
- 16) M. A. S.,
- 17) K. A. W.,
- 18) J.W.,
- 19) G. M. Ż.,

jako wskazanych przez członków Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: KRS) na urząd sędziego w tej Izbie w dniu 28 sierpnia 2018 r., ze względu na:

1) uzasadnione, w świetle przepisów Konstytucji RP, wątpliwości co do skuteczności powołania ww. sędziów Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, a w szczególności na wadliwość aktu prawnego inicjującego procedurę wyłaniania sędziów Sądu Najwyższego, tj. obwieszczenia Prezydenta RP nr 127.1.2018 z dnia 24 maja 2018 r. (M.P. poz. 633), wydanego bez kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów, co zgodnie z art. 144 ust. 2 Konstytucji RP stanowi wymóg ważności aktów urzędowych Prezydenta RP;

2) uzasadnione wątpliwości co do skuteczności powołania ww. sędziów Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego wobec istotnych zastrzeżeń co do zgodności procedury wyłaniania sędziów do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego z art. 179 Konstytucji RP oraz art. 187 ust. 3 Konstytucji RP;

3) uzasadnione wątpliwości co do możliwości zachowania obiektywizmu w sprawie przez ww. sędziów Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego biorąc pod uwagę to, że skarżona uchwała ORA została podjęta w związku z kwestionowaniem legalności procedury wyboru sędziów do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

Nadto ORA wniosła o oddalenie jako bezpodstawnej, złożonej w dniu 7 grudnia 2018 r., skargi Ministra Sprawiedliwości na uchwałę nr [...]8/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r. w sprawie odwołania adw. S. Z. z funkcji Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów Okręgowej Rady

Adwokackiej w W..

W uzasadnieniu wskazano, że wymienieni w *petitum* pisma sędziowie Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego powinni zostać wyłączeni od rozpoznawania przedmiotowej skargi Ministra Sprawiedliwości na uchwałę nr [...]8/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r., ponieważ nie zostali powołani zgodnie z prawem na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego, zatem nie posiadają kompetencji do rozstrzygania niniejszego sporu. Okręgowa Rada Adwokacka wskazała uchybienia w procedurze powołania ww. sędziów, skutkujące w jej ocenie, nieprawidłowym obsadzeniem stanowisk sędziowskich, a w konsekwencji, koniecznością wyłączenia ww. sędziów od orzekania w sprawie. Okręgowa Rada Adwokacka wskazała, że obwieszczenie Prezydenta RP nr 127.1.2018 z dnia 24 maja 2018 r., wydane i opublikowane w toku procedury nominacyjnej ww. sędziów nie posiadało kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów, co stanowi naruszenie art. 144 ust. 2 Konstytucji RP, tym samym w ocenie ORA jest to nieważny akt urzędowy. Okręgowa Rada Adwokacka podkreśliła także, że stoi na stanowisku, iż w przypadku ww. osób nie doszło do skutecznego powołania na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego. Powyższe, w jej ocenie, prowadzi do wniosku, że ewentualny udział wyżej wskazanych sędziów w orzekaniu może prowadzić do wydania „orzeczenia nieważnego” w świetle art. 379 pkt 4 k.p.c.

Niezależnie od argumentacji wskazanej powyżej, ORA zauważyła, że wyżej wymienieni sędziowie Sądu Najwyższego zostali powołani przez Prezydenta RP na podstawie wniosku Krajowej Rady Sądownictwa, której legitymacja do złożenia takiego wniosku budzi daleko idące wątpliwości. ORA wskazała na naruszenie art. 179 i 187 ust. 3 Konstytucji RP i podniosła, że art. 6 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.) ustawodawca dokonał skrócenia mandatu konstytucyjnego organu, dokonując tego ustawą, nie uwzględniając nadrzędności Konstytucji RP nad innymi aktami prawnymi (art. 8 ust. 1 Konstytucji RP). Skoro zatem mandaty członków Krajowej Rady Sądownictwa wbrew art. 187 ust. 3 Konstytucji RP zostały wygaszone, to legitymacja i uprawnienia członków Krajowej Rady Sądownictwa, którzy zostali powołani w ich miejsce według ORA, mogą być

kwestionowane.

W dalszej kolejności ORA podkreśliła, że stoi na stanowisku, iż dokonując oceny zaskarżonej uchwały nr [...]8/[...], Sąd Najwyższy w istocie będzie analizował jej poglądy odnoszące się do procedury wyboru sędziów Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, przeprowadzając jednocześnie interpretację legalności wyboru tych sędziów. Uzasadniona według ORA jest zatem teza, że miałyby to charakter dokonania oceny legalności własnego wyboru. Powołując się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2016 r., sygn. akt II UO 5/16, niepubl., ORA podkreśliła że „Celem instytucji wyłączenia sędziego jest zapewnienie sprawowania wymiaru sprawiedliwości w warunkach optymalnych, wyłączających wątpliwości co do bezstronności sędziego. Chodzi przy tym o wyeliminowanie nie tylko wątpliwości stron, ale także wątpliwości samego sędziego co do obiektywnego rozstrzygnięcia sprawy”. W ocenie Okręgowej Rady Adwokackiej w W., jeżeli ww. sędziowie Sądu Najwyższego Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych mieliby dokonywać oceny legalności własnego wyboru zachodziłyby uzasadnione wątpliwości co do ich bezstronności.

Okręgowa Rada Adwokacka wskazała także, że wątpliwości co do legalności wyboru członków KRS znajdują również odzwierciedlenie w kierowanych pytaniach prejudycjalnych do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zarówno przez Sąd Najwyższy (III PO 8/18, III PO 9/18), jak i Naczelny Sąd Administracyjny (II GOK 2/18).

W odpowiedzi na stanowisko Ministra Sprawiedliwości, ORA podniosła, że odwołanie przewodniczącego zespołu wizytatorów należy do spraw adwokatury, które ustawodawca przewidział do wyłącznej kompetencji Okręgowej Rady Adwokackiej. Okręgowa Rada Adwokacka podkreśliła, że Minister Sprawiedliwości słusznie zauważył, iż żadnego z przepisów ustawy Prawo o adwokaturze ORA nie naruszyła. Dodatkowo zaznaczono, że zarówno ustawodawca, jak i organy adwokatury nie określiły szczególnych warunków, zarówno co do sposobu wyboru na to stanowisko, jak i wymagań, jakie powinien spełnić kandydat, poza stażem zawodowym (§ 1 pkt 2 Regulaminu w sprawie zakresu działania oraz zasad wynagradzania wizytatorów) i sprawowaniem mandatu członka okręgowej rady

adwokackiej (§ 2 Regulaminu w sprawie zakresu działania oraz zasad wynagradzania wizytatorów). Stąd też, zdaniem Rady, należy wnioskować, że wybór konkretnego adwokata na stanowisko Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów należy do wyłącznej kompetencji okręgowej rady adwokackiej w ramach jej autonomicznego władztwa. Zarówno wybór na funkcję Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów, jak i odwołanie z ww. funkcji, o ile zostało dokonane przez organ do tego upoważniony, w tym przypadku okręgową radę adwokacką, spośród grona adwokatów z określonym stażem, nie podlega więc, w ocenie Rady, kontroli Sądu Najwyższego w sprawie ze skargi Ministra Sprawiedliwości co do zasadności podjętej decyzji. Ocena, czy dany adwokat cieszy się autorytetem niezbędnym do sprawowania określonej funkcji samorządowej należy, zdaniem Rady, tylko i wyłącznie do organów samorządu adwokackiego. W ocenie ORA, wydaną uchwałą nie ograniczyła ona adw. S. Z. ani możliwości ubiegania się o stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, ani wykonywania przez niego zawodu adwokata. Ponadto, odwołanie S. Z. z funkcji Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów nie zatamowało mu możliwości pozyskiwania odbiorców na świadczone przez niego usługi adwokata, jak również nie wpłynęło na możliwość wyboru miejsca, w którym usługi te chciałby on świadczyć. Adwokat S. Z. nie został także pozbawiony możliwości wybrania i wykonywania innego niż adwokat zawodu. Jedynym skutkiem zaskarżonej uchwały, według Rady, było odwołanie adw. S. Z. z funkcji samorządowej przez organ do tego ustawowo upoważniony. Zważywszy jednak, że z samego faktu bycia zastępcą członka okręgowej rady adwokackiej nie wynika roszczenie o powierzenie jakiegokolwiek funkcji samorządowej, w ocenie Rady, również odwołanie z takiej funkcji nie może być postrzegane jako naruszenie praw obywatelskich adwokata - członka samorządu adwokackiego. Wydaną uchwałą Okręgowa Rada Adwokacka w W. nie ograniczyła adw. S. Z. także wolności wyrażania swoich poglądów. Według Rady, adw. S. Z. mógł i może wyrażać swoje poglądy, zarówno na forum organów Izby Adwokackiej w W., jak i w inny sposób publicznie. Skarżona uchwała nie wprowadza zakazu, w ocenie ORA, adw. S. Z. formułowania i wyrażania poglądów, pozyskiwania i rozpowszechniania informacji.

Okręgowa Rada Adwokacka zajęła stanowisko, że od wolności wyrażania

swoich poglądów należy jednak odróżnić obowiązek Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów do uwzględnienia stanowiska podjętego przez ORA przy podejmowaniu wszelkich działań. W ocenie Rady jest rzeczą oczywistą, że adw. S. Z., jako osoba sprawująca funkcję samorządową, był postrzegany przez opinię publiczną jako przedstawiciel środowiska adwokatów i z tego względu jego działania winny być zgodne ze stanowiskiem Okręgowej Rady Adwokackiej w W. i innych organów adwokatury. Tym samym ORA utraciła zaufanie do adw. S. Z. w sytuacji, w której swoim postępowaniem dał on wyraz odmiennemu stanowisku, niż zawarte w dotychczasowych uchwałach organów samorządu adwokackiego.

W procesie stosowania prawa przez sąd, w razie wątpliwości natury konstytucyjnej co do treści przepisu, który ma być w rozpoznawanej sprawie zastosowany, sąd zgodnie z przyjętym standardem ogólnym powinien w pierwszej kolejności - o ile jest to możliwe - dokonać prokonstytucyjnej wykładni przepisu, a w konsekwencji dążyć do usunięcia pojawiających się *prima facie* wątpliwości co do hierarchicznej zgodności norm z wykorzystaniem przyjętych w orzecznictwie i nauce prawa reguł interpretacyjnych (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 7 listopada 2005 r., P 20/04, OTK-A 2005 nr 10, poz. 111).

Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie, stwierdził w pierwszej kolejności, że pytanie prawne dotyczy kwestii wypadkowej w ramach głównego postępowania, tj. konstytucyjności podstawy prawnej złożonego przez ORA wniosku o wyłączenie sędziów. Sąd Najwyższy przyjął więc szerokie, bo obejmujące swoim zakresem także tego typu kwestie wypadkowe, rozumienie kategorii „wpływ na rozstrzygnięcie sprawy”.

Wniosek o wyłączenie, który zainicjował konieczność wystąpienia z pytaniem prawnym zmierza do podważenia statusu wskazanych w nim sędziów Sądu Najwyższego. Z tych względów, Sąd Najwyższy nie zdecydował się na rozstrzygnięcie skargi z pominięciem tego wniosku uznając, że podniesione w nim zarzuty mają znaczną rangę ustrojową, a ich nierozpoznanie może stanowić podstawę kwestionowania rozstrzygnięcia w sprawie. Jednocześnie, Sąd Najwyższy dostrzega przywoływaną już praktykę rozstrzygania takich wniosków w trybie pytań prawnych do poszerzonych składów Sądu Najwyższego. Jednak po przeprowadzonej analizie, Sąd Najwyższy w niniejszym składzie doszedł

do przekonania, że przepisy te w zakresie, w jakim stanowią podstawę rozstrzygania o statusie sędziów, są niezgodne ze wskazanymi w pytaniu wzorcami konstytucyjnymi. Decyzja o skorzystaniu z drogi procesowej ukształtowanej w tych przepisach należy do Sądu Najwyższego rozstrzygającego przedmiotową sprawę, jednak decyzja ta wymaga dla jej podjęcia, rozstrzygnięcia w sprawie konstytucyjności tak rozumianej podstawy ustawowej wniosku o wyłączenie.

Trybunał Konstytucyjny rozstrzygnął pytanie prawne Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego wyrokiem z 23 lutego 2022 r., sygn. P 10/19 (Dz.U. z 2022 poz. 480), na skutek którego doszło do zmian w dwóch aktach normatywnych - w ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2021, poz. 154 ze zm.; dalej: u.SN) oraz w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. z 2021 poz. 1805 ze zm.; dalej: k.p.c.).

Artykuł 1 u.SN częściowo został uznany za niezgodny z art. 2 w związku z art. 10, art. 144 ust. 3 pkt 17 i art. 183 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w świetle pkt 3 wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Zgodnie z tym wyrokiem wymieniony wyżej przepis traci moc w zakresie, w jakim stanowi normatywną podstawę rozstrzygania przez Sąd Najwyższy o statusie osoby powołanej do sprawowania urzędu na stanowisku sędziego, w tym sędziego Sądu Najwyższego, i wynikających z tego uprawnieniach takiego sędziego oraz związanej z tym statusem, skuteczności czynności sądu dokonanej z udziałem tej osoby.

Artykuł 31 § 1 u.SN częściowo został uznany za niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 2 oraz art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP w świetle pkt 2 wyroku, z dniem 28 lutego 2022 r. Zgodnie z tym wyrokiem wymieniony wyżej przepis traci moc w zakresie, w jakim za przesłankę wyłączenia sędziego z orzekania uznaje okoliczność, że obwieszczenie Prezydenta RP o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym, na podstawie którego rozpoczyna się proces nominacyjny sędziów, stanowi akt wymagający dla swojej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów (kontrasygnaty), a konsekwencją jego braku jest wątpliwość co do bezstronności sędziego powołanego do pełnienia urzędu w procedurze nominacyjnej rozpoczętej takim obwieszczeniem.

Art. 49 § 1 k.p.c. częściowo został uznany za niezgodny z art. 45 ust. 1,

art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP w świetle pkt 1 wyroku, z dnia 28 lutego 2022 r. Zgodnie z tym wyrokiem wymieniony wyżej przepis traci moc w zakresie, w jakim za przesłankę mogącą wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie uznaje jakąkolwiek okoliczność odnoszącą się do procedury powoływania tego sędziego przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa do pełnienia urzędu.

Wobec tak kształtującego się stanu prawnego, Sąd Najwyższy, Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych przystąpił do orzekania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Należało uwzględnić wniosek Okręgowej Rady Adwokackiej z dnia 31 stycznia 2019 r. o umorzenie postępowania.

W uzasadnieniu uchwały Nr [...]5/[...] Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 22 stycznia 2019 r. (uchylającej uchwałę Nr [...]2/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 27 kwietnia 2016 r. oraz uchwałę Nr [...]8/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r.) wskazano, że wybór adw. S. Z. na Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów Okręgowej Rady Adwokackiej w W. był dokonany sprzecznie z przepisem § 2 Regulaminu w sprawie zakresu działania oraz zasad wynagradzania wizytatorów. W chwili dokonania wyboru adw. S. Z. był zastępcą członka Okręgowej Rady Adwokackiej w W., wybranym przez Zgromadzenie Izby Adwokackiej w W. w dniu 23 kwietnia 2016 r. Stosownie, zaś do § 2 Regulaminu w sprawie zakresu działania oraz zasad wynagradzania wizytatorów, Przewodniczącym Centralnego Zespołu Wizytatorów - jest członek Naczelnej Rady Adwokackiej, a przewodniczącym Zespołu Wizytatorów - członek Okręgowej Rady Adwokackiej. Tym samym uchwała Nr [...]2/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 27 kwietnia 2016 r., jako sprzeczna z prawem, podlegała uchyleniu na podstawie art. 60 w zw. z art. 59 ust. 3 ustawy - Prawo o advokaturze. W związku z uchyleniem uchwały Nr [...]2/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W., uchwała Nr [...]8/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. stała się bezprzedmiotowa i na podstawie art. 60 w zw. z art. 59 ust. 3 ustawy - Prawo o advokaturze także podlegała uchyleniu.

Wobec powyższego brak jest substratu zaskarżenia, co powoduje, że wydanie wyroku stało się zarówno zbędne, jak i niedopuszczalne (art. 355 k.p.c.).

Nie sposób przy tym zgodzić się ze stanowiskiem Ministra Sprawiedliwości wyrażonym w piśmie z dnia 20 lutego 2019 r. (przesłanym w odpowiedzi na pismo z dnia 6 lutego 2019 r., z którym jednocześnie przekazano odpis wniosku Okręgowej Rady Adwokackiej w W. o umorzenie postępowania), że „nie ma podstaw do umorzenia postępowania na obecnym etapie postępowania”, nawet przy stwierdzeniu „daleko idących wątpliwości w sprawie”, które miałyby uzasadniać to stanowisko. Minister Sprawiedliwości wskazał bowiem, że uchwała Nr [...]2[...] została uchylona z powodu jej sprzeczności z prawem, tj. z przepisami art. § 2 Regulaminu w sprawie zakresu działania oraz zasad wynagradzania wizytatorów. Natomiast jako podstawę uchylecia uchwały Nr [...]8[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r. w sprawie odwołania z funkcji Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów Okręgowej Rady Adwokackiej w W. adw. S. Z., wskazano jej bezprzedmiotowość. Jak dalej podkreślił Minister Sprawiedliwości, zgodnie z treścią art. 60 ustawy - Prawo o adwokaturze, Naczelna Rada Adwokacka uchyla uchwały okręgowych rad adwokackich sprzeczne z prawem. Zdaniem Ministra Sprawiedliwości, z uchwały Nr [...]5[...] Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 22 stycznia 2019 r. nie wynika, by uchwała Nr [...]8[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r. została uchylona ze względu na jej sprzeczność z prawem.

Wskazać w tym miejscu należy, że już samo uchylenie uchwały Nr [...]2[...] Okręgowej Rady Adwokackiej z dnia 27 kwietnia 2016 r., którą dokonano wyboru Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów w osobie adw. S. Z., powodowało, że uchwała Nr [...]8[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r. w sprawie odwołania adw. S. Z. z funkcji Przewodniczącego Zespołu Wizytatorów Okręgowej Rady Adwokackiej w W. utraciła moc, gdyż stała się bezprzedmiotowa. Zatem wskazanie przez Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej w uzasadnieniu uchwały Nr [...]5[...] z dnia 22 stycznia 2019 r., że uchwała Nr [...]8[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r. stała się bezprzedmiotowa wobec uchylenia uchwały Nr [...]2[...] z dnia 27 kwietnia 2016 r., było prawidłowe.

Ponadto, w takim stanie rzeczy Okręgowa Rada Adwokacka w W. nie była zobligowana do uchylenia uchwały Nr [...]8/[...] z dnia 22 sierpnia 2018 r., jednak to uczyniła podając przy tym podstawę prawną odnoszącą się do kompetencji Naczelnej Rady Adwokackiej polegającej na uchylaniu uchwał okręgowych rad adwokackich sprzecznych z prawem (art. 60 ustawy - Prawo o adwokaturze), zatem wbrew twierdzeniom Skarżącego wskazała na jej sprzeczność z prawem.

Marginalnie dodać należy, że nawet gdyby uznać, że po uchyleniu uchwały Nr [...]2/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej z dnia 27 kwietnia 2016 r., uchwała Nr [...]8/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r. nie utraciła mocy, to oczywistym jest, że stałaby się ona sprzeczna z prawem, gdyż nie można dokonać odwołania, niepowołanej uprzednio do pełnienia określonej funkcji, osoby.

Wobec powyższego, niewątpliwym jest, że z obrotu prawnego została wyeliminowana zarówno uchwała Nr [...]2/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej z dnia 27 kwietnia 2016 r., jak i uchwała Nr [...]8/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r. Oznacza to zarazem, że cel postępowania dla Skarżącego został osiągnięty, bowiem żądał on uchylenia uchwały Nr [...]8/[...] Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 22 sierpnia 2018 r. Minister Sprawiedliwości nie wykazał ponadto, aby interes publiczny wymagał dalszego prowadzenia przedmiotowego postępowania.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.